

това скритомъ, за да бждемъ увѣрени, че ны не е понудило на това нѣчто славолубіе, или друга нѣкоя причина особена. Въ това обстоятелство послушайте да ви прикажѣ исторіѣ-тъ на доброга Марка.

Предъ осемъ дни това дѣте, което другъ пѣтъ бѣло всякога умѣренно, хванѣло да ся показва, че има гладъ голѣмъ. Вутрина предъ обѣдъ искаше да му даджтъ, колкото е възможно, поголѣмъ рѣзень отъ хлѣбъ и много масло да позахапне; чтомъ му дадяхъ това, то побѣгваше подъ каквѣ да е причинѣ. Кога ся върнеше, искаше пакъ още малко сухъ хлѣбъ, зачтото, думаше, сжмъ още гладенъ. Майка му не можаше да ся сѣти откъдѣ станѣ той изведнѣжъ толкова много ѣстелить, и тури намѣреніе да го преслѣдува.

На другый день, като зель хлѣбъ и масло, и по свой обычай излѣзълъ изъ врата-та, майка му го гядала отъ прозореца, и видѣла го, че ся слагалъ все по-край стѣнѣ-тъ, доклѣ дошълъ до кщѣ-тъ на сосѣда, гдѣ потропалъ на единъ низсъкъ прозорець. Тойзи сосѣдъ бѣше ботушяръ, и бѣ боленъ отъ пятнадесѣтъ дни, имаше шесть дѣчица, които много пѣти остаяхъ не бѣли.

Чтомъ тропнѣлъ Марко, и тойчясъ ся подало на прозореца едно дѣте съ лице премрѣло и съ дрехы покжсаны. Безъ да му каже думѣ, Марко му